

může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnoství života a tělesné bezpečnosti lidí. Práví-li stížnost, že to obžalovaný nemohl seznati, opouští skutkový předpoklad soudu a brojí nepřipustným způsobem proti soudcovskému hodnotění výsledků průvodního řízení (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Ve skutečnosti jde tu o výtku neúplnosti rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř., an stěžovatel patrně chce říci, že soud při zjišťování subjektivní podstaty nevzal v úvahu obecně známou skutečnost, že se v praxi jezdí rychlostí 80—90 km za hodinu a že se to nepovažuje za přílišné, za nepřiměřené. Než tuto okolnost nemusel soud bráti v úvahu, poněvadž z ní nelze dovoditi nic pro subjektivní vinu obžalovaného, neboť kde jde, jako tu, o překročení zvlášť vyhlášeného bezpečnostního předpisu, jež obžalovaný znal nebo znáti byl povinen, záleží subjektivní vina (culpa) již v samém překročení předpisu, buď vědomém neb i jen zaviněně nevědomém. Kromě toho budiž poukázáno i k tomu, že stěžovatel ani netvrdí, že jest obecně známo, že při obvyklé jízdě 80—90 km za hodinu nebývá bezpečnost lidská ohrožena, což by se ani důvodně tvrditi nemohlo.

Čís. 3931.

Zmateční stížnost opovězená a provedená mimo hlavní přelíčení bez jakékoliv součinnosti obžalovaného obhájcem, který se při tom označil za zástupce chudých a který při hlavním přelíčení obžalovaného hájil, ač mu byl výborem advokátní komory pro ně ustanoven za zástupce chudých jiný advokát, — byla opovězena a provedena osobou neoprávněnou, třebaže obžalovaný dodatečně po uplynutí lhůty žádal, by bylo dotyčné podání považováno za dolíčení zmateční stížnosti podané s jeho svolením.

Úrazem ve smyslu druhého odstavce § 86 tr. zák. jest jen újma na lidském zdraví nebo tělesné neporušenosti vážnějšího rázu a ve svých důsledcích pro postiženého značnějšího dosahu; nespadá sem pouhé lehké uškození na těle.

(Rozh. ze dne 4. září 1930, Zm II 326/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečným stížnostem obžalovaného a státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 13. srpna 1930, jímž se tento soud prohlásil nepřislušným k rozsouzení trestní věci proti obžalovanému pro zločin veřejného násilí podle § 85 písm. b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek soudu prvé stolice a nařídil mu, by se podjal jednání a vynesení rozsudku.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost veřejného obžalobce napadá rozsudek, jímž se soud prvé stolice prohlásil podle § 261 tr. ř. nepřislušným, důvodem

zmatečnosti podle § 281 čís. 6 tr. ř. Do výroku o nepříslušnosti ohlásil a provedl ihned druhého dne po jeho vyhlášení Jan Č. jako zástupce chudých — předpokládaje (podle spisů nesprávně), že se výrok stal pouhým usnesením, — stížnost, kterou jest, ana se domáhá zrušení tohoto výroku poukazem na ustanovení § 261 a § 281 čís. 6 tr. ř., pokládati za zmatečn^í stížnost. Tento opravný prostředek byl ohlášen i proveden mimo hlavní přelíčení bez jakékoliv součinnosti obžalovaného samotným obhájcem, který se při tom označil za zástupce chudých, ačkoliv byl výborem advokátní komory (jen pro hlavní přelíčení) ustanoven obžalovanému za zástupce chudých jiný advokát, než ten, jenž opravný prostředek podepsal a při hlavním přelíčení obžalovaného hájil. Závada co do otázky, zda byla zmatečn^í stížnost podaná jménem obžalovaného ohlášena a provedena osobou k tomu oprávněnou, není odstraněna ani tím, že obžalovaný dodatečně žádal, by podání zástupce chudých Dr. Jana Č-a bylo považováno za dolíčenou zmatečn^í stížnost podanou s jeho svolením; neboť prohlášení to se stalo teprve 20. srpna 1930, tudíž po uplynutí lhůty k ohlášení opravných prostředků do rozsudku vyneseneho 13. srpna 1930, a není jím ani tvrzeno, tím méně prokázáno, že byl Dr. Jan Č. obžalovaným k opravným prostředkům proti rozsudku zmocněn již v době, kdy je ohlásil a provedl. Než tyto pochybnosti o včasnosti opovědi zmatečn^í stížnosti obžalovaného lze ponechat stranou, jelikož má tato stížnost týž směr jako zmatečn^í stížnost veřejného obžalobce, která jest podána ve prospěch obžalovaného, který se (shodnou žádostí obou stížností o zrušení výroku o nepříslušnosti soudu nalézacího) chrání před nebezpečím, že se po případě podle výroku porotců užije na čin dávaný mu za vinu přísnější sazby trestní, stanovené první větou druhého odstavce § 86 tr. zák., kdežto, bude-li onen výrok zrušen a hlavní přelíčení provedeno soudem nalézacím, uloží mu soud trest podle mírnější (než řečená) trestní sazby druhé vět^y prvního odstavce citovaného §.

Stížnostem nelze upřítí důvodnost. Rozhodovací důvody napadeného rozsudku, jenž ani ve výroku nevzpomíná, že obžaloba dává obžalovanému za vinu i přestupek podle § 411 tr. zák., uvádějí, že se ani při hlavním přelíčení nezměnil skutkový poklad obžaloby, podle níž obžalovaný mrštil dne 21. května 1930 v B. zvenčí do okna bytu Marie K-é tři kameny, při čemž byla K-á střepinou skla zasažena na noze a lehce zraněna; jelikož podle toho vzešel prý z poškození (cizího majetku), pro které dává obžaloba obžalovanému za vinu zločin veřejného násilí podle § 85 písm. b) tr. zák. — totiž z hození kamenem do okna — skutečně úraz Marie K-é na zdraví (na bezpečnosti těla), je tu prý okolnost uvedená v § 86, odst. 2 tr. zák., takže se má hlavní přelíčení konati podle čl. VI. B, 4 c) uvozovacího zákona k tr. ř. před soudem porotním a nalézací soud je nepříslušným. Výklad zákonného pojmu úrazu na zdraví (bezpečnosti těla); jímž se v oněch úvahách řídil soud prvé stolice, je nesprávný. Úrazem vyrozumívá — jak vyslovil zrušovací soud již v rozhodnutí čís. 1533 sb. n. s. (srovnej i rozhodnutí víd. sb. čís. 1325, 2893) — již obecná mluva jen takovou újmu na lidském zdraví nebo

na tělesné neporušenosti, která jest vážnějšího rázu a ve svých důsledcích pro postiženého značnějšího dosahu; takovou újmou není pouhé lehké uškození na těle, o něž jde i v souzeném případě a jež záleželo jen v podlouhlé raně, asi 1 cm dlouhé a 3 mm široké na nose, a v citlivosti (bolestivosti) nosní klenby na dotek a na tlak. Kromě toho poukazuje k řečenému výkladu pojmu úrazu (jak v citovaném rozhodnutí podrobně odůvodněno) i srovnání odstupňování trestů podle § 86 tr. zák. s odstupňováním trestů i v jiných ustanoveních, vztahujících se k trestným činům proti bezpečnosti těla (nejmž §§ 142, 143, 156 tr. ř.), takže není pro širší než řečený výklad ani opory v zákoně. Účinek, který nastal ze skutku, v němž obžaloba shledává zločin § 85 b) tr. zák., podle obžaloby a podle výsledků hlavního přeličení v osobě Marie K-é, není tudíž při správném výkladu zákona úrazem na zdraví (tělesné bezpečnosti) po rozumu druhého odstavce § 86 tr. zák.; není tu přitěžující okolnosti, pro niž by nastala trestní sazba tam stanovená a tím podle čl. VI B 4 c) uvoz. zákona k tr. ř. i příslušnost porotního soudu; výrok nalézacího soudu, že je k projednání a rozsouzení věci nepřislušným, stal se neprávem, pročež bylo rozsudek, jímž se tak stalo, z důvodu § 281 čís. 6 tr. ř. zrušiti a uznati podle § 288 čís. 2 tr. ř., jak se stalo, a to podle § 5 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na r. 1873 ihned v zasedání neveřejném, ano se tímto rozhodnutím vyhovuje zmatečným stížnostem, podaným — jak dovedeno — ve prospěch obžalovaného a rozhodnutí ve věci samé dosud není možné, naopak nelze se obejít bez nového hlavního přeličení v prvé stolici.

Čís. 3932.

Skutková podstata § 312 tr. zák. nevyžaduje urážku dosahující stupně § 487 a násl. tr. zák.; stačí výrok zlehčující úřední autoritu napadeného, je-li si pachatel vědom toho, že jím tuto autoritu zlehčuje.

Spadá sem výrok vykazující exekuční orgán z místnosti.

Kdo na pachatele k spáchání trestného činu již rozhodnutého úmyslně působí za tím účelem, by ho v jeho rozhodnutí posílil, k dokonání činu podnítl a povzbudil, jest intelektuálním pomocníkem ve smyslu § 5 tr. zák., třebaže vyvíjí onu činnost teprve, když bezprostřední pachatel s provedením trestného činu již započal.

(Rozh. ze dne 6. září 1930, Zm I 805/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Václava F-a do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 11. prosince 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák. a spoluvinou na přestupku proti bezpečnosti těla podle §§ 5, 411 tr. zák., mimo jiné z těchto